Parisa Liljestrand: Tal vid minnesstund för Iran

Talare
Parisa Liljestrand
Kulturminister

Datum
17 februari 2026

Plats
Stockholm

I persisk poesi finns en stillsam tanke om frihet som inte ropar, men som bär långt:

”Del azad bashad, jahan azad ast.”
När hjärtat är fritt, blir världen fri.

Vi samlas i dag för att minnas människor som inte bara berövats sin frihet, utan berövats drömmen om friheten. Drömmen om ett Iran fritt från förtryck. Människor som bar friheten i sina steg, i sina ord, i sina blickar – och som möttes av repression och övervåld.

Det är svårt att säga exakta siffror, därför att den iranska staten gör allt för att dölja spåren: genom tystnad, genom hot, genom rättegångar utan rättssäkerhet, genom att stänga ner internet och genom att skrämma familjer till tystnad. Men vi vet att dödandet har varit omfattande.

Vi vet det tack vara modiga människor som kämpar för demokrati och yttrandefrihet, som vägrar låta sig tystas av regimens maktapparat. Vi vet det tack vare våra bröder och systrar, våra farbröder och våra mostrar. Våra vänner och bekanta. Låt oss föra deras ord vidare. Och låt oss ta avstamp i deras ord och minnas och hedra offren för förtrycket.

Vi minns dem som sköts på gatorna.
Vi minns dem som dog i häkten och fängelser.
Vi minns dem som försvann.
Vi minns dem som pressades till bekännelser,
som dömdes i skenprocesser,
som tvingades leva med sorg som inte ens får uttalas offentligt.

Vi gör det för att de var människor – och för att deras dröm inte var extrem.

Den var enkel, mänsklig och universell:
Rätten att leva utan rädsla.
Rätten att uttrycka sig fritt.
Rätten att välja sin framtid.
Rätten att låta ett land tillhöra sitt folk.

Det är också därför vi måste vara tydliga med vad vi står för här i dag: Sympati och solidaritet med det iranska folkets rätt att själva bestämma över Irans framtid. Inte påtvingat utifrån. Inte kidnappat av våld och tvång. Utan format av människor som vågar säga: Vi vill leva fria.

Ingen regim har rätt att säkra sin makt genom att skjuta sina medborgare, fängsla sina kritiker och krossa sin ungdoms hopp.

Så låt oss i dag göra två saker samtidigt. Låt oss sörja – utan att vika undan blicken. Och låt oss hoppas – utan att förminska priset som redan betalats.

För frihet börjar ofta som något stilla, något som inte ropar. Som en viskning i hjärtat. Som en rad i en dikt.

Som ett ”nej” som vägrar tystna.

Må deras minne vara välsignat.
Må deras familjer få rättvisa.
Och må Iran en dag få den frihet som vårt folk – våra bröder och systrar – så länge har burit, och betalat så dyrt för.

Må solen än en gång få lysa över vårt älskade Iran.

”Del azad bashad, jahan azad ast.”
När hjärtat är fritt, blir världen fri.

Källa
Manuskript hämtat från regeringen.se (2026-02-24)

Taggar
Minnestal, Moderaterna, Politiska tal

URI